

Розділ 1

Пляма

— Ні фіга собі будиночок!

У такі моменти, як зараз, Данилові навіть подобалося, що його друг негайно втілює у слова будь-яку думку, що залітає в його біляву голову. Бо самому осмислити почуття від цієї грандіозної будівлі з бурого ракушняка було вкрай складно.

Неспокій. Бентежність, прихована тривога. Бажання втекти і водночас — неймовірний потяг.

Перед ними височів справжнісінький замок — з величезними дубовими дверима, оббитими залізом, вітражним віконцем над входом і майже кокетливим на загальному похмурому тлі ажурним балконом. Стінами будинку повзли темно-зелені пагони дикого винограду. Вікна з дерев'яними рамами, схожі на бійниці, були каламутні й непривітні — здавалося, люди тут не живуть уже багато років. Обабіч будівлі наче приросли дві чотирикутні вежі з зубцями. За будинком був великий зарощений сад — розлоге гілля дерев звисало через кам'яну огорожу, повз яку вони їхали. Напівзруйноване око фонтана навпроти головного входу тільки підсилювало гнітюче враження. Данило чув про панські садиби, розкидані навколо Києва, але на власні очі таку бачив уперше. Будинок так контрастував з навколишньою сільською місцевістю, якою тягнувся їхній шлях, що, здавалося, потри очі — й усе зникне, мов міраж.

— І що мені з цим робити? — видихнув Данило, не зводячи приголомшеного погляду з запилених вікон другого поверху. — Я на таке не підписувався.

— Чуваче, та ти тепер просто феодал! — Федіні карі очі спалахнули подивом.— Це ж справжнісінький палац! Слухай, тобі ж потрібні обладунки! Ну там кінь, щит, спис — усяке таке.

— Ще слово — і я офіційно призначу тебе на посаду коня.

— Грошей забракне! — гмикнув Федя.— А ким узагалі був цей твій дядько, чим займався?

— Та в якомусь начебто бізнесі крутився, типу купи-продай. Ми з ним сто років не спілкувалися. Чув, що він постійно їздив кудись, допомагав фрікам різним, групам з пошуку аномалій чи там цих... інопланетян.

Федя здивовано кліпнув очима й повільно повторив:

— М-м-м... *інопланетян?*

— Ага. Здається, у нього була мрія зробити наукове відкриття.

— Як же нудно я живу.

В цю мить на другому поверсі рипнуло вікно. Згори, притримуючи окуляри, визирнула худорлява жінка в сірому піджаку.

— Молоді люди, ви щось хотіли?

Федя кинув на землю величезну спортивну сумку і за звичкою здмухнув з чола волосся.

— О, добридень! Спускайтеся швидше, я тут шляхтича вам привіз.

Обличчя жінки здивовано витягнулося. Данило штовхнув приятеля ліктем у бік і виступив наперед:

— Я — Данило Левченко, мені телефонували щодо будинку.

Жінка скривила нафарбовані яскраво-червоною помадою губи у слабку подобу усмішки. Вікно зачинилося, і навколо запанувала тиша, яку переривали хіба що далеке коров'яче мукання й гуркотіння трактора на сусідньому полі. Данило почухав потилицю:

— Здається, нам тут не дуже раді.

Федя вже набрав був у груди повітря для відповіді, аж тут масивні двері з дивною легкістю відчинилися, і на поріг випурхнула їхня співрозмовниця. Підбори дами процокали сходами, вона зупинилася перед Данилом і простягнула руку.

— Маріанна Олександрівна, — з застиглою усмішкою повідомила вона й енергійно потиснула йому долоню. — Я була асистенткою у вашого дядька і вела справи за його відсутності. Прийміть мої співчуття.

Її манера говорити й низький голос нагадували роботів зі старих мультфільмів, останні слова прозвучали цілком незворушно. Данило ввічливо кивнув у відповідь, хоча особливого смутку не відчував: та і як сумувати за людиною, яку бачив востаннє у ранньому дитинстві. Маріанна Олександрівна прискіпливо зиркнула на нього, ніби перевіряла, чи схожий він на свого зниклого дядька, а потім пильно подивилася на його супутника.

— А... це мій друг, Федя, — відреагував Данило. — За компанію приїхав.

— Дуже приємно, Федоре, — відрубала асистентка.

— Взаємно. Тільки не називайте мене Федором, будь ласка.

— Гаразд, я запам'ятаю, Федоре.

— Дякую. А ще кажуть, що це у мене хист драгувати людей, — зблиснув посмішкою Федя, але Маріанна Олександрівна вже дивилася на Данила.

— Я запросила вас сюди, бо ваш дядько, відїжджаючи, передав мені конверт. Іван Дмитрович попросив розшукати вас, якщо він не з'явиться за півроку, — вона стиснула вуста. — Отже, я маю передати вам документи і його листа.

— Листа? — кліпнув Данило, вступившись у вузьке і густо напудрене обличчя асистентки. — Цікаво почитати.

Маріанна Олександрівна кивнула і жестом запросила їх зайти. Данило рушив був за нею і раптом завмер — у вікні

лівої вежі щось промайнуло. Але асистентка не зупинялася, і вони попрямували за нею.

На кам'яній підлозі згасла тоненька смужка світла. Двері безшумно зачинилися, ковтнувши гостей. Усередині будинок мав не менш претензійний вигляд, ніж зовні. Данило на мить зупинився, роздивляючись хол. Від входу вгору вели мармурові сходи з різьбленим поруччям; ліворуч і праворуч розташовувалися дві кімнати — схоже, їдальня й вітальня. Десь дзвінко цоккав годинник. Стіни вкривали світло-бежеві шпалери, паркет рипів від кожного кроку, а на стелі над входом виднілися сірі плями цвілі. Будинок справляв украй суперечливе враження: з одного боку — все тут здавалося грізним і величним, а з другого — нагадувало старого аристократа в потертому фракі, що чекає на милостиню, але вперто вдає, що капелюх біля його ніг не має до нього жодного стосунку. Атмосфера, яка на перший погляд здавалася заспокійливою, насправді гнітилася.

Хлопці слідом за асистенткою увійшли до вітальні. Все тут Данилові було наче знайомо: меблі з темного дерева, диван з бордовою атласною оббивкою, антикварний стіл, важкі завіси, коминак... тут могла б мешкати родина аристократів!

— Прошу, можете ознайомитися, — Маріанна Олександрівна подала йому конверт.

Химерні гачкуваті рядки. Насилу можна вихопити зміст. Дядько писав, що вирушає в небезпечну подорож, з якої може не повернутися, тому, якщо за півроку він не з'явиться, доручає передати будинок у розпорядження племінникові, Данилові Левченку.

— А ось документ, — Маріанна Олександрівна тицьнула у блакитний бланк з печаткою і захисною голограмою. — Це дарча на ваше ім'я. Дядько подарував вам будинок.

Данило глибоко вдихнув.

— Навіть не знаю, — знизав плечима він. — Мати казала, що дядько Іван часто поводився дивно. Раптом він повернеться і змінить рішення?